

CYKL | KINO WSPÓŁCZESNE
GRUPA WIEKOWA | SZKOŁA PODSTAWOWA 4-6
PRZEDMIOT | JĘZYK POLSKI, ETYKA, GODZINA WYCHOWAWCZA

MATERIAŁY DYDAKTYCZNE DLA NAUCZYCIELA SCENARIUSZ LEKCJI

opracowanie: Aleksandra Korczak

FILM | „SUPA MODO”

„Supa Modo”, Niemcy, Kenia, 2018, 74 min

reżyseria: Likarion Wainaina

scenariusz: Wanjeri Gakuru, Silas Miami

zdjęcia: Volker Tittel, Enos Olik

muzyka: Sean Peevers

montaż: Christian Krämer

obsada: Stycie Waweru, Marriane Nungo, Nyawara Ndambia i in.

Jo, dziewczynka, która kocha kino, marzy o tym, by zostać superbohaterem. Niestety cierpi na nieuleczalną chorobę. Gdy wychodzi ze szpitala, jej nadopiekuńcza matka stara się chronić ją przed wszystkim, co mogłoby zagrozić jej zdrowiu. Za wszelką cenę chce zatrzymać córkę w domu. Tymczasem starsza siostra dostrzega w Jo potencjał na prawdziwego superbohatera. Z pomocą całego miasteczka postanawia zrobić wszystko, by spełnić jej największe marzenie.

„SUPA MODO” – OPOWIEŚĆ O ZWYCIĘSTWIE CZY PORAŹCE?

Temat lekcji

„Supa Modo” – opowieść o zwycięstwie czy porażce?

Czas trwania lekcji

45 min

Cele lekcji

Podczas lekcji uczeń:

- opowiada o zdarzeniach fabuły oraz ustala kolejność zdarzeń i rozumie ich wzajemną zależność;
- rozróżnia narrację pierwszoosobową i trzecioosobową oraz wskazuje ich funkcje w utworze;
- uczeń zna i rozpoznaje w tekście literackim przenośnię oraz porównanie;
- rozróżnia argumenty odnoszące się do faktów i logiki oraz odwołujące się do emocji.

Metody i formy pracy

Podczas lekcji nauczyciel wykorzystuje następujące metody i formy pracy z uczniem:

- praca z tekstem literackim,
- dyskusja,

- praca z kartami pracy (pod kierunkiem nauczyciela),
- praca indywidualna.

Środki dydaktyczne

Podczas lekcji nauczyciel wykorzystuje następujące środki dydaktyczne:

- film „Supa Modo”,
- karty pracy,
- zeszyty przedmiotowe,
- przybory do pisania.

Przygotowanie do lekcji

Obejrzenie z klasą w kinie filmu „Supa Modo”.

PRZEBIEG LEKCJI

Wprowadzenie

Nauczyciel rozmawia z uczniami o ich wrażeniach z seansu filmu „Supa Modo”. Może zapisać na tablicy nazwy emocji, które podopieczni wymieniają jako towarzyszące im podczas oglądania.

Realizacja tematu

Następuje rozdanie uczniom kart pracy i odczytanie na głos tekstu – fragmentu powieści „Dziewczyna z pomarańczami” Josteina Gaardera. Należy się upewnić, że wszystkie dzieci przyswoiły sobie informację wstępną o bohaterze, tj. że opowiada on o tym, jak poszukuje w wielkim mieście dziewczyny, w której zakochał się od pierwszego wejrzenia. Warto tu uprzedzić, że uczniowie będą mieli do czynienia z narracją pierwszoosobową, aby utrwalić ten termin.

Następnie chętne osoby zgłaszają się do odpowiedzi głośno na pytania załączone pod tekstem. Warto zwrócić tu uwagę na pytanie trzecie: „Czemu bohater się nie poddawał?”. Któryś z uczniów zapewne odpowie, że Georg musiał być bardzo zakochany, że był optymistą lub że miał w sobie ogromną nadzieję, na to, że mu się powiedzie. Jeżeli tak się nie stanie, nauczyciel sam może tu wspomnieć o nadziei i przy tej okazji zaprosić chętną osobę do zapisania na tablicy odmiany słowa „nadzieja” przez przypadki. Pisownia tego wyrazu w dopełniaczu i miejscowniku (forma „nadziei”) nastręcza często uczniom problemów. W zależności od poziomu klasy, można zlecić podopiecznym przepisanie odmiany do zeszytów lub tylko podkreślić problematyczną formę wyrazu.

Bezpośrednio do treści filmu odsyła kolejne zadanie, w ramach którego dzieci mają podjąć refleksję nad tym, czy Jo odniosła jakieś zwycięstwo. Mogą podyskutować nad tym przez kilka chwil, zanim zapiszą argumenty w tabeli. Wiadomo, że przegrała walkę z chorobą i nie zdążyła obejrzeć swojego filmu, nie stała się też superbohaterką, jednak można wskazać też argumenty przemawiające za tym, że dziewczynka coś wygrała: zachowała radość życia do ostatnich chwil, dzięki swojej pozytywnej postawie stała się autorytetem dla innych, zarażała nadzieją i odwagą, zdążyła zagrać w filmie, miała też okazję odczuć miłość, przyjaźń i wsparcie otaczających ją ludzi. Pokazała, że nawet będąc osobą słabą fizycznie, można zachować niezłomność ducha. Jej nadzieja i wiara w to, że potrafi wypełnić swoje ostatnie dni szczęściem i uśmiechem, osłodziły też codzienność mamy oraz siostry.

Jeżeli dotychczasowa realizacja tematu zajęła zbyt dużo czasu, druga karta pracy może być rozdana jako praca domowa. Zadanie realizuje się indywidualnie i polega ono na uzupełnieniu luk w taki sposób, by powstał utwór poetycki dotyczący nadziei. Warto tu zaznaczyć, że na forum powinni odczytywać swoje wiersze tylko uczniowie chętni.

Podsumowanie tematu

Chętni uczniowie czytają na głos swoje wiersze.

KARTA PRACY NR 1

Przeczytaj uważnie fragment powieści „Dziewczyna z pomarańczami” Josteina Gaardera. Główny bohater cytowanego tekstu to chłopak o imieniu Georg, młody mieszkaniec Oslo, czyli stolicy Norwegii. Georg opowiada o tym, jak zakochał się w ujranej w tramwaju obcej dziewczynie i desperacko próbuje ją spotkać ponownie. Po zapoznaniu się z tekstem odpowiedz na pytania.

Nie muszę się rozwodzić nad wszystkimi nieudanymi próbami ponownego spotkania Dziewczyny z Pomarańczami. Poświęciłem dni i tygodnie na przeszukiwanie całej okolicy Frogner, ale o tym nie będę pisał. Gdybym opowiedział o wszystkich moich działaniach, historia byłaby zbyt długa i nader szczegółowa. Co najmniej cztery razy w tygodniu chodziłem na długie spacery po parku Frogner. Wcale nierzadko zdawało mi się, że ją widzę albo na tym dużym moście, albo przed kawiarnią Parkową, albo przy Monolicie, ale za każdym razem okazywało się, że to nie ona. Zdobyłem się nawet na chodzenie do kina w nadziei, że tam się na nią natknę. Nie musiałem nawet oglądać całego filmu. Czasami kiedy kończyły się reklamy, a Dziewczyna z Pomarańczami się nie pojawiała, wychodziłem z sali i na przykład kupowałem bilet do innego kina. Stałem się mistrzem w wybieraniu filmów, które, moim zdaniem, mogły się jej spodobać. [...]

Nie trzeba robić wiele hałasu o te wszystkie dni, kiedy jej nie spotkałem. Tak samo jak nie ma sensu opowiadać historii o wszystkich tych kuponach lotto, na które nie padła żadna wielka wygrana. Czy kiedykolwiek słyszałeś podobną historię? Kiedy ostatnio czytałeś w codziennej gazecie albo w tygodniku o człowieku, który nigdy nie wygrał miliona w lotto? Dokładnie tak samo rzecz ma się również z moją historią. Opowieść o Dziewczynie z Pomarańczami jest jak historia o gigantycznej loterii, w której widoczne są wyłącznie wygrywające losy.

Jostein Gaarder, „Dziewczyna z pomarańczami”, Warszawa 2007, s. 48.

Pytania do tekstu:

- Jakie działania podjął Georg, by spotkać ponownie dziewczynę?
- Jak sądzicie, jakie miał szanse na sukces?
- Czemu bohater się nie poddawał?
- Do czego Georg porównuje spotkanie ukochanej?
- Zgodzicie się z tym, że „nie ma sensu opowiadać historii o wszystkich tych kuponach lotto, na które nie padła żadna wielka wygrana”? A może znacie właśnie taką historię?

Oczywiście przykładem właśnie takiej historii jest film „Supa Modo”. Jak uważasz, czy Jo odniosła zwycięstwo czy poniosła porażkę? Sformułuj argumenty w poniższej tabeli.

Jo przegrała, bo...	Jo wygrała, bo...

KARTA PRACY NR 2

Wpisz w luki wyrazy, które przyjdą Ci do głowy, aby powstał wiersz o nadziei.

NADZIEJA

Nawet gdy serce mam od smutku,
a łzy nabierają koloru,
nie tracę nadziei, że wróci
i naprawi mnie pomalutku.

Nadzieja potrzebna jest jak,
gdy tęsknię za
albo czekam na,
aż uśmiechem mnie znowu wypełni.

Gdyby człowiek był łąką,
zmartwienia byłyby w nim,
a nadzieja
co wzbudza